

EL MÓN PERSONAL

La segona porta que ens obre Màrius Torres ens permet endinsar-nos en un món bastit de sentiments a través dels quals veiem com reacciona el poeta davant les adversitats de la vida. “Esperança” és una paraula clau en la seva poesia, malgrat que no la hi podem llegir gaire sovint perquè la trista realitat s’imposa.

L’entorn familiar condicionarà en gran mesura les seves creences personals i les teories metapsíquiques —distanciades del dogmatisme de la tradició cristiana— li oferiran una visió de la mort com un camí a una nova realitat on totes les consciències humanes es trobaran en comunió.

Aquest sentit de la transcendència contribueix que el poeta accepti la mort amb serenor i visqui la vida assossegadament a pesar de les dues grans limitacions que li vénen imposades: la malaltia i la guerra civil; els seus versos mostren com s’esforça a trobar sentit a la seva pròpia existència i com la consciència d’una realitat transcendent li alleuja la pena i l’ajuda a sobreposar-se tot evitant de caure en la desesperança.

La rebellia interna contra la desaparició del seu món i d’ell mateix l’impulsa a expressar el seu desig més fervent: sostreure’s al pas inexorable del temps, perdurar a través de la paraula.

Amb el seu germà Víctor als voltants del sanatori el 1938

[Biblioteca Virtual Màrius Torres (UdL)]

El sanatori de Puig d’Olena [Arxiu Núria Torres]

LES CREENCES METAPSÍQUIQUES I LA TRANSCENDÈNCIA

Dolç àngel de la Mort, si has de venir, més val que vinguis ara.

Ara no temo gens el teu bes glacial,
i hi ha una veu que em crida en la tenebra clara
de més enllà del gual.

Dels sofriments passats tinc l’ànima madura
per ben morir.

Tot allò que he estimat únicament perdura
en el meu cor, com una despulla de l’ahir,
freda, de tan pura.

Del llim d’aquesta terra amarada de plors
el meu anhel es desarrela.

Morir deu ésser bell, com lliscar sense esforç
en una nau sense timó, ni rem, ni vela,
ni llast de records!

I tot el meu futur està sembrat de sal!

Tinc peresa de viure demà encara...
Més que el dolor sofert, el dolor que es prepara,
el dolor que m’espera em fa mal...

I gairebé donaria, per morir ara
—morir per sempre!—, una ànima immortal.

ANIVERSARI

Que en els meus anys la joia recomenci
sense esborrar cap cicatriu de l’esperit.
O Pare de la nit, del mar i del silenci,
jo vull la pau —però no vull l’oblit.